

beschikbaar gesteld voor hen die belang stellen in deze kwestie. Een aantal nummers zal in den boekhandel van de firma WALTMAN verkrijgbaar zijn.

STUDENTEN WEEKBLAD

REDACTEUREN:

G. NAEFF, E. J. GRATAMA SZN., B. D. H. TELLEGEN,
MEJ. E. G. F. W. VAES, G. J. DE GLEE, W. H. MUNNICH.

FAST MEDEWERKER VOOR DE RUBRIEK MUZIEK: C. C. J. DE L'ESPINASSE.
ORGAAN VAN DE CENTRALE COMMISSIE VOOR STUDIEBELANGEN.

19e JAARGANG.
No. 28.

DINSDAG
19 JUNI 1917.

DIT BLAD VERSCHIJNT DONDERDAGS, BEHALVE IN DE VACANTIËN. DE ABONNEMENTSPRIJS IS f 4,—, BIJ VOORUITBETALING f 3,50 PER JAAR. DE JAARGANG LOOPT VAN 1 OCTOBER TOT 30 SEPTEMBER. DE PRIJS DER ADVERTENTIËN IS 12½ CTS. PER REGEL.

TECHNISCHE BOEK-
HANDEL EN DRUKKERIJ
J. WALTMAN JR., DELFT

INZENDINGEN TE BEZORGEN VOOR
MAANDAGMIDDAG 4 UUR AAN HET
REDACTIE-ADRES: KOORNMARKT 62

D. S. C.

De Hervormingsplannen van den Senaat.

Heeft het vorige S. W. eenige feiten gegeven uit de geschiedenis van het Delftsch Studenten Corps ter toelichting van de plannen ter hervorming van het Corps, thans willen wij die plannen zelf geven uitgedrukt in de brochure van den Senaat van het D. S. C. en een zoo nauwkeurig en objectief mogelijk beeld van de stemmingen hierover in de corpsvergadering van 11 Juni 1917.

Als meening van velen mag gerekend worden, dat een bespreking in ruimen zin van deze plannen in het Studenten-Weekblad vóór wij tot definitieve besluiten overgaan zéér gewenscht is. Kon hieraan door den betrekkelijk korten tijd van voorbereiding geen uitvoering worden gegeven, thans kan die fout hersteld worden. Nog zijn geen bindende besluiten genomen, nog kunnen wij van alle kanten de voor- en nadeelen overwegen. Laten wij dit dan ook doen en laten wij zorgen, dat wij voor onze taak berekend zijn, wanneer wel bindende besluiten van ons gevraagd worden.

Met dit nummer willen wij het debat openen voor deze zoo belangrijke en ingrijpende plannen. In verband met den ernst van het debat komt het de redactie noodzakelijk voor alleen ingezonden stukken op te nemen door den inzender voluit ondertekend.

Laten wij hier nu volgen de brochure:

Toen ongeveer zeventig jaar geleden door het initiatief van een zestal studenten de vergadering werd bijeengeroepen, die eenstemmig besloot tot oprichting van het Delftsch Studentencorps, ontbrak er bijna geen der studeerende aan den toenmalige Academie. Want zij allen begrepen het gewicht van dat oogenblik. Reeds lang gevoelde men de behoefte tot aaneensluiting; steeds krachtiger had zich de drang geopenbaard tot het vormen van een organisatie, die alle studeerenden zou omvatten. Door de oprichting van een Sociëteit en van een tweetal disputen was reeds het bewijs geleverd dat men inzag dat naast wetenschappelijke vorming menschenkennis en beschaving noodzakelijk waren.

Maar terwijl vriendschappelijke omgang was verzekerd, terwijl de grondslag was gelegd voor de zoo noodzakelijke ontwikkeling naast de studie, werd in Maart 1848 besloten tot de vorming van een corporatie, die nog breder zou worden opgebouwd. Het Corps moest het geheele studentenleven beheerschen, het middelpunt zijn van alle gedachtenwisseling, de gelegenheid bieden om elk studentenbelang te bespreken en te behartigen. Geen wonder mag dit alles genoemd worden, want de studenten verkeerden nog vrijwel in gelijke omstandigheden.

Er werd een groentijd ingesteld, een verplichte kennismaking, die de eenheid bevorderde. Gezelschappen werden opgericht om ontspanning te brengen op elk gebied, zoowel lichamelijk als geestelijk, literair en sociaal. Met de juiste middelen wist het Corps op te komen voor zijn wenschen en verlangens. Feiten, waarop ieder trotsch mag zijn, deden zich herhaaldelijk voor. Wij herinneren aan de kwestie der studievrijheid, in welke het Corps op schitterende wijze heeft gezegevierd *), dank zij de eensgezindheid, die het

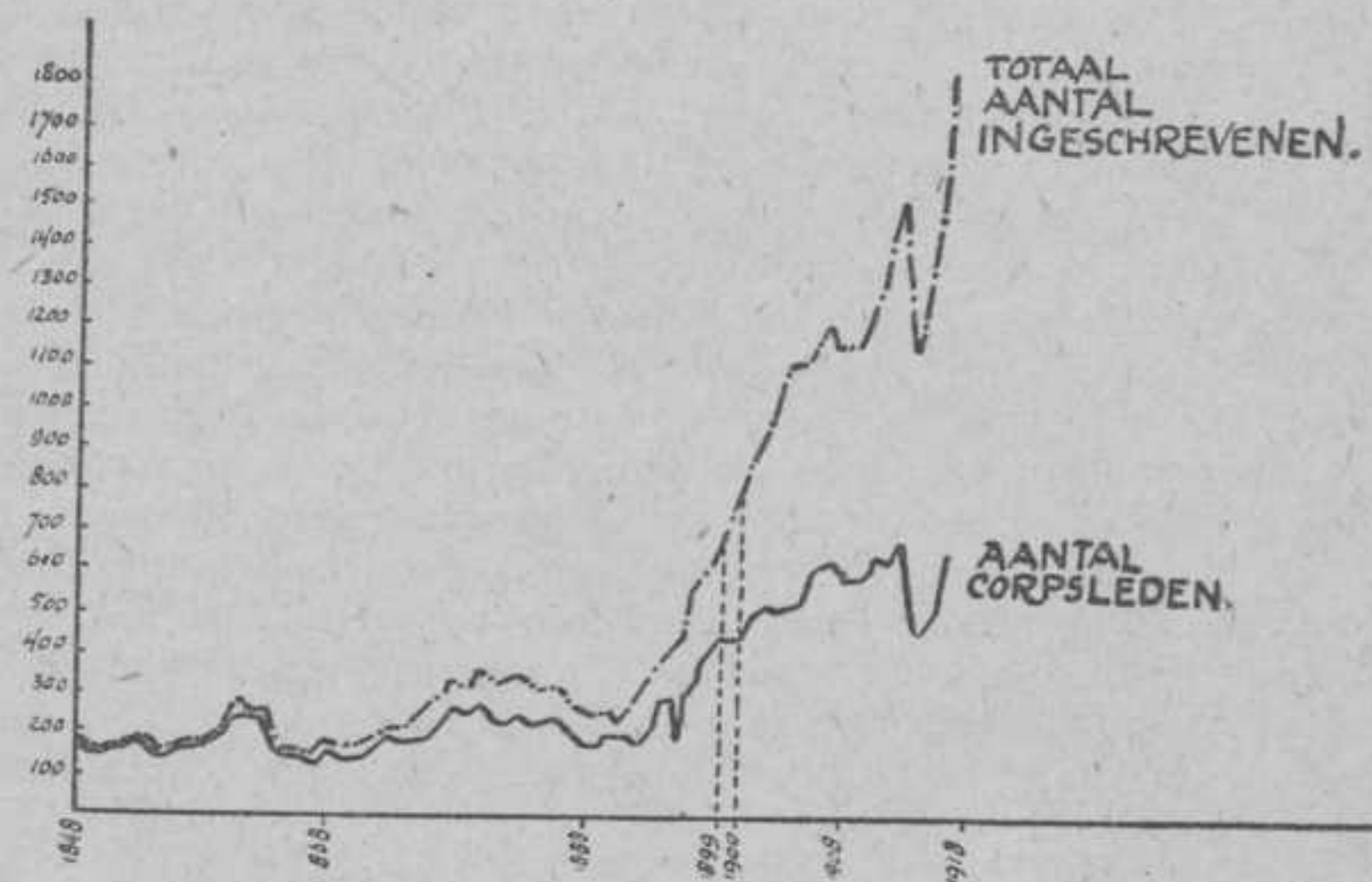
*) Zie de Geschiedenis van het Delftsch Studentencorps door H. J. Verhellouw en blz. 329-368 van het Gedenkboek van de Koninklijke Academie en de Polytechnische School.

kenmerkte en zeker ook omdat het toen nog een band vormde tusschen vrijwel alle studenten.

De toestand is thans veranderd. Gedurende de laatste 20 jaar is de verhouding van het aantal Corpsleden tot het aantal ingeschrevenen voortdurend ongunstiger geworden. De hierbij gevoegde grafische voorstelling geeft een beeld van die verhouding van af de oprichting van het Corps tot op dit oogenblik. Waar tot omstreeks 1899 verreweg het grootste gedeelte der ingeschrevenen door het Corps werd vereenigd, omvatte het 10 jaar later nog slechts de helft der studeerenden, terwijl dit thans reeds tot 1/3 deel is ingekrompen. Indien het Corps nog steeds alle ingeschrevenen wil omvatten, blijkt uit deze gegevens duidelijk dat die wensch gedurende het laatste twintigtal jaren niet meer in vervulling is gegaan.

Volgens Hoofdstuk I art. 1 der Corpswet stelt het Delftsch Studentencorps zich ten doel: „de bevordering en handhaving van eensgezindheid en trouw onder de leden, de behartiging hunner belangen en het tot stand brengen, onderhouden en beschermen van nuttige instellingen onder hen.” Terwijl de plaats van zulk een Corps ten opzichte der ingeschrevenen voor een groot deel afhangt van de vraag, welk gedeelte der ingeschrevenen tot de leden behoort, zal bovendien ook de waarde van het Corps voor die leden door deze vraag worden bepaald. Immers de belangen der leden kunnen het beste behartigd worden, indien het ledental in verhouding tot het totaal aantal ingeschrevenen zoo groot mogelijk is, terwijl ook eensgezindheid en trouw slechts goede vrucht kunnen afwerpen, indien alle ingeschrevenen van de wenschelijkheid er van zijn doorgedrongen. Het doel van Corps pleit dus nog steeds voor één alomvattende organisatie onder de ingeschrevenen, terwijl de ge geschiedenis aantoont dat eertijds het Corps voor alle belangen der leden is opgekomen.

Het zal U bekend zijn dat eenigen tijd geleden de vraag besproken is of het Corps er toe kan overgaan vereenigingen te erkennen, die met ongeveer hetzelfde doel als het Corps te Delft zijn opgericht.

Het officieel erkennen van een dergelijke vereeniging van ingeschrevenen — dan wel het scheppen van een tusschenverhouding, die in de practijk dezelfde gevolgen moet hebben — sluit in zich dat het Corps afziet van de wensch een band te vormen tusschen alle ingeschrevenen, dat het toegeeft dat een tweede vereeniging naast het Corps bestaansrecht heeft. Om dus in zake het erkennen van een vereeniging met vrijwel hetzelfde doel als het Corps, tot

een beslissing te komen is het noodzakelijk dat het Corps zich uitspreekt over de vraag of het nog steeds alle studenten wenscht te omvatten. Waar thans is gebleken dat een definitieve beslissing van deze aangelegenheid binnenkort moet worden genomen heeft de Senaat gemeend het standpunt van het Corps nog eens ernstig te moeten overwegen.

Wanneer het Corps niet meer alle ingeschrevenen wenscht te omvatten en dus eventueel het bestaan van andere vereenigingen dient te erkennen, heeft dit ten gevolge dat er twee of meer gelijksoortige studentencorporaties ontstaan, die door de buitenwereld spoedig als identiek zullen worden beschouwd. Er zal verdeeldheid zijn bij het behartigen der belangen. Naijver en ongenoegen zullen niet uit kunnen blijven. Het studentenideaal, eenheid en eensgezindheid, gaat in vervulling, terwijl juist de studenten-maatschappij, die bekend staat als vrij en onafhankelijk, zoo geschikt zou zijn om te bewijzen welk een kracht en macht door eenheid kunnen worden bereikt. Maar naast deze ideeële zijde zijn ook de praktische gevolgen niet aantrekkelijk. Van welke vereeniging een nieuw ingeschrevene lid zal worden hangt af van allerlei onzekere factoren, die dikwijls nog de diepere kern der organisatie niet zullen treffen, zooals b.v. propaganda, contributie, enz. Welke vereeniging op den duur de meeste leden tot zich zal trekken is niet na te gaan. Ongetwijfeld zal hierop invloed hebben of men het snelst met den tijd zal weten mede te gaan, of men de geschikste bestuursleden zal weten te vinden, enz., enz.

De tweede oplossing „het Corps zou alle ingeschrevenen wenschen te omvatten” opent een schooner toekomstbeeld. Want veel zou zulk een Corps nog tot stand kunnen brengen, waaraan thans niet wordt gedacht. Wij komen hierop later terug. In de eerste plaats moet er echter op gewezen worden dat deze oplossing den dringenden plicht medebrengt tot onderzoek van de oorzaak en de middelen ter verbetering van den relatieven achteruitgang van het aantal Corpsleden, welke reeds in het tweede gedeelte der inleiding met feiten is geconstateerd.

Wanneer wij thans die oorzaak aan een onderzoek onderwerpen is het wenschelijk eenige geschiedkundige feiten in herinnering te brengen, aan de hand van de reeds besproken grafische voorstelling. Vanaf de oprichting van het Corps tot Mei 1887 zijn de studiebelangen door den Senaat behartigd. Daarna werd zulks opgedragen aan een commissie uit het Corps, totdat in Dec. 1899 werd besloten dat het Corps met de studie niets had uit te staan, al bleef formeel ook de bepaling dat de Senaat zou waken voor alles wat de vrijheid van de studie kon bedreigen.

Merkwaardig is het nu dat in 1899—1900 het aantal leden van het Corps niet toenam, terwijl het aantal ingeschrevenen zeer sterk zelfs vermeerde. Maar bovendien is het juist vanaf dat jaar dat het ledental van het Corps zoo achter is gebleven bij het aantal der studeerenden. De grafische voorstelling toont zulks duidelijk aan. Vanaf 1899 werd het Corps ook inderdaad voornamelijk aan gezelligheid gewijd. De feesten volgden elkaar op. Voor hen die Corpslid waren zonder lid te zijn der Societeit bleef niet veel over dan de klank, die het Corps uit oude roemperioden over had. Toch dankt het Corps die roem aan tijden dat het nog pal stond voor alle rechten der studenten.

Het lidmaatschap van Corps en Societeit brengt thans een levensstandaard mede, die ieder niet meer voeren kan, al zou met wat beleid nog veel zijn te bereiken. Maar bovendien is reeds het aantal groot van hen, die niets meer gevoelen voor een organisatie, die louter de gezelligheid tracht te verhoogen.

Terwijl eensdeels de mobilisatie tijdelijk een slechten invloed oefent op het aantal Corpsleden, daar gemobiliseerden zich met het oog op studieverlof te Delft laten inschrijven, zonder lid te worden van het Corps, moet toch wel degelijk worden overwogen of de oorlog geen blijvende achterstand voor het Corps ten gevolge zal hebben. Want dat de gelegenheid voor velen om buiten de studie nog belangstelling en tijd voor iets anders te vinden er niet op is vooruitgegaan ligt voor de hand. De eenige praktische reden om thans nog Corpslid te worden is het bestaan der Societeit.

Wanneer wij thans het voorgaande samenvatten dan zien wij in de eerste plaats dat het Corps inzake de erkenning definitief beslissen moet. De Senaat is van oordeel dat het Corps niet af mag zien van de wensch om alle studeerenden te omvatten, omdat daarmee de diepste grond, de krachtigste basis van het Corps zou worden aangetast.

Maar hoe gemakkelijk theoretisch deze beslissing ook zij, de gevolgen zijn niet zoo eenvoudig. Want het Corps moet dan ook den weg weten te vinden, die het voeren kan naar

een al-omvattende organisatie. En hoe moeilijk zulks ook zijn mag, een oplossing moet dan worden gevonden. Naast de erkenningskwestie dwingt ook de geschiedenis er toe dien weg te kiezen en niet te wachten tot in de toekomst het Corps nog voor ernstiger feiten wordt gesteld.

Een verandering zal alleen kans van slagen hebben, indien geen der groepen zich te groote opofferingen moet getroosten. Want wijziging van principes en gewoonten mag niet worden verwacht. Hiermede en met de geschiedenis moet dan ook terdege worden rekening gehouden. Dat het verwerpen van iets wat met de meeste zorg door geslacht na geslacht is opgebouwd, ontwikkeld, verbeterd, onverantwoordelijk zou zijn zonder zekerheid dat daar iets beters tegenover kan worden gesteld mag nooit uit het oog worden verloren, maar tevens is het noodig dat te rechter tijd wordt medegewerkt aan de evolutie, die een gevolg is van andere denkbelden, gewijzigde tijdsomstandigheden. Het zou evenzeer onverantwoordelijk zijn angstvallig vast te houden aan oude toestanden zonder de oogen te willen openen en hierdoor juist gevaar te doen ontstaan voor het verdringen van datgene wat men denkt in stand te houden.

Thans zijn wij gekomen tot de middelen ter verbetering. Een Corps te vormen, dat voor alle leden dezelfde waarde heeft, achten wij niet mogelijk. Daardoor bestaat er reeds te veel verschil van opvatting, te groote verscheidenheid van wenschen en behoeften. Maar dit mag geen belemmering zijn, want naast elkaar kunnen die groepen bestaan, zonder afgunst of tegenwerking, omdat ook naast elkaar juist zoo vele wenschen staan. Toch zijn er redenen te over tot samenwerking in ander opzicht, samenwerking welke slechts leiden kan tot kracht en macht. Wij noemen de studie, de vertegenwoordiging, de zorg voor algemeene instellingen, waarvan een ieder zou kunnen genieten, zooals b.v. gemeenschappelijke zorg voor goede kamers, aanleg van electrisch licht, wederkeerig afstaan van kamers in de vacantie aan buitenlandsche studiegenooten. Want geen van deze belangen kunnen goed worden behartigd door een willekeurige vereeniging of commissie. Daarbij is noodig een machtige organisatie, die alle studenten achter zich heeft.

Wij denken ons dus een corporatie, die voldoening schenkt aan alle ingeschrevenen, ook al zijn zij niet in staat tot dagelijksche samenleving, ook al wenschen zij die samenleving niet. Want er is thans een groep van meer dan duizend ingeschrevenen, die geen aansluiting heeft gezocht. Dit deel wenscht echter zeker wel behartiging van practische belangen. Het andere deel wenscht bovendien onspanning en gezelligheid. Maar beide groepen kunnen bijdragen tot de bloei van het Corps, waaraan ieder zijn krachten geven kan. Geen der groepen kan voor een krachtig Corpsverband worden gemist. Beide categorieën leden behoren een aanduiding te krijgen, b.v. gewoon en bijzonder lid.

Voor hen, die niet in de eerste plaats een dagelijksche samenleving zoeken, is een verplichte kennismaking niet noodzakelijk. Men noeme hen b.v. bijzonder lid.

Voor degenen, die gezelligen omgang willen, die samen onspanning trachten te vinden, is onderlinge kennismaking noodzakelijk. Voor hen is dus een groentijd noodig, een groentijd op voet van ongelijkheid, het eenige middel dat door lange jaren bewezen heeft het gewenschte resultaat te kunnen leveren, al zal de hervorming waarvan thans sprake is, ook een welkome gelegenheid zijn om het groentijds-instituut nog eens aan een grondig onderzoek te onderwerpen, teneinde eventuele excessen voor goed te doen verdwijnen. Want het is voor het Corps van het grootste belang dat de slechte naam, die de groentijd wellicht nog bij buitenstanders heeft, zoo spoedig mogelijk verdwijnt. Juist waar de oorspronkelijke basis van den groentijd goed genoemd mag worden, daar is het noodig dat een ieder medewerkt om te voorkomen dat door uiterlijke factoren de groentijd in een onjuist licht wordt gesteld. Afscheiden van de aangelegenheid, waarover dit rondschrjven handelt, zal dan ook de groentijd op de eerstvolgende Corpsvergadering worden ter sprake gebracht.

Deze categorieën Corpsleden zullen Corpsvereenigingen kunnen oprichten en in stand houden, volgens in de wet vast te leggen regels. Ook de dames-ingeschrevenen zouden bijzonder Corpslid kunnen worden. Zij vormen een aparte erkende Corpsvereeniging, geheel naar eigen wenschen ingericht en bestuurd, slechts met een algemeene financiële contrôle van den Senaat, zooals deze ook tegenwoordig bestaat ten opzichte van de Societeit Phoenix.

Van de thans bestaande zuivere gezelligheidsvereenigingen (in de eerste plaats de Societeit) behoren alleen gewone leden lid te kunnen worden, terwijl van andere (b.v. Vrije Studie, Amateur-Fotografen, Debating, IJclub, wellicht

Laga) het lidmaatschap ook voor de bijzondere leden opengesteld zou kunnen worden.

Alle leden die gedurende een zekere periode lid zijn, zouden stemrecht kunnen hebben, met dit voorbehoud dat de bijzondere leden op de wetsbepalingen betreffende den groentijd, de erkenning der gewone leden en de lustrumviering geen invloed kunnen uitoefenen.

Het Corps zou naast de tegenwoordige commissiën moeten instellen een civiel- en bouwkundige, een werktuigbouwkundige, een electrotechnische, een mijnbouwkundige, scheikundige en scheepsbouwkundige commissie.

Deze studie-commissiën zou dan de behartiging van alle aangelegenheden betreffende een bepaalde faculteit worden opgedragen, gelijk zulks tegenwoordig met de vakverenigingen geschiedt. Er zou ook weer een Centrale Commissie gevormd kunnen worden, die speciaal algemeene studiebelangen regelt. De genoemde Corpscommissiën zouden uit en door alle leden gekozen moeten worden. Zij komen evenals alle andere commissiën onder algemeene contrôle van den Senaat. Op deze wijze is het mogelijk namens alle ingeschrevenen op te treden, terwijl één groote, krachtige organisatie meer invloed zal kunnen uitoefenen dan afzonderlijke gezelschappen, waarvan de leden overigens door geen banden zijn vereenigd.

Er zou een commissie voor nuttige instellingen kunnen tot stand komen, die reeds genoemde algemeene kwesties regelt (woning, vakantiekamers in het buitenland, enz., enz.).

Het Corps zou de uitgave van studentenbladen moeten regelen, terwijl alle leden in de redactie zitting kunnen hebben.

De almanak zal voortaan een beeld moeten geven van de geheele Delftsche studentenmaatschappij. De samenstelling van de redactie moet dus van dien aard zijn dat dit volledig wordt gewaarborgd.

De Stem- en Schouwburg-Commissie zou uit alle leden gekozen kunnen worden, waar ieder ingeschrevene belang kan hebben bij haar werkzaamheid.

Een belangrijke factor bij de thans besproken organisatie zal ook de financieele zijde vormen. Er zijn algemeene onkosten, die door alle leden gedragen moeten worden. Daarnaast is er veel waartoe de bijzondere leden minder moeten bijdragen dan de anderen, terwijl er tenslotte ook een deel is dat uitsluitend ten laste der gewone leden behoort te komen. In de Corpswet zou men dan ook een financieele regeling moeten opnemen, waarin de bestemming der verschillende contributies in hoofdzaak wordt aangegeven. Op de bepalingen omtrent de contributie der bijzondere leden zou hun een beslissenden invloed kunnen worden toegekend, hetgeen ook ten opzichte der gewone leden moet geschieden. Aan de hand van een begroting der jaarlijksche uitgaven, berekend voor een totaal aantal van duizend leden (er zijn thans ruim 1800 ingeschrevenen waarvan pl.m. 650 Corpslid), komt men tot een contributie van f 5.— voor hen die bijzonder lid zullen worden.

Hiervan zou f 2.50 bestemd zijn voor uitgaven die tegenwoordig de vakvereniging doet (de contributie van het Civiel en Bouwkundig Gezelschap „Practische Studie” is thans dat bedrag). Bij de genoemde begroting is ook salaris opgenomen voor een vasten klerk of administrateur, zoodat er een centraal bureau gevormd kan worden, (b.v. in de tegenwoordige archiefkamer) waar alle gegevens omtrent Corps en Corpsverenigingen, Commissiën enz. worden bijgehouden, waar administratief werk daarvoor kan worden verricht, adressen geschreven, mededeelingen vermenigvuldigd enz.

In verband met de financieele regeling moet ook de samenstelling der verificatie-commissie zijn, zoodanig uit alle leden gekozen dat contrôle der geldmiddelen van het geheele Corps wordt verzekerd.

Van de Corpscommissiën is thans nog niet besproken de Senaat, het college dat zal optreden als vertegenwoordiger van alle studenten, dat belast zal zijn met contrôle der Corpsverenigingen en Commissiën, met de rechtspraak, met de regeling van den groentijd der gewone leden en met al die werkzaamheden waartoe hij eventueel door de Corpswet wordt aangewezen.

Het besturen in het algemeen is slechts mogelijk indien men alle geledingen van het te besturen lichaam kent. Om dus op de juiste wijze de belangen van het gansche Corps te kunnen voorstaan is het noodzakelijk dat men behoort tot de ledengroep, die belang heeft bij het alomvattende arbeidsveld van het Corps. De Senaat zal dus gekozen moeten worden uit de gewone leden, terwijl ieder lid stemrecht hebben kan. Maar dan is het ook noodzakelijk dat alleen zij bijzonder lid worden, die geen behoefte hebben aan de tegenwoordige samenleving in het Corps, die hun vriendenkring toch vinden, deels buiten de studenten-omgeving, die van het Corps slechts behartiging van prak-

tische kwesties verlangen, want daaraan zullen zij ten allen tijde leiding kunnen geven door zitting te hebben in de betreffende commissiën en in de besturen der betreffende Corpsverenigingen.

Een dwingende voorwaarde is dus dat het gewoon lidmaatschap waardevol is zonder kostbaar societeitsleven, dat de groentijd voor niemand een werkelijk bezwaar is, dat slechts extra financieele lasten worden opgelegd aan hen, die gebruik maken van de betreffende uitgaven.

Een aparte categorie van ingeschrevenen, thans niet-leden van het Corps vormen de dames. Zij behouden hun organisatie, maar krijgen steun en vinden samenwerking bij het grootere Corps. Behalve de praktische voordeelen, die het lidmaatschap van het Corps hen brengt, ontstaat er een grootere eenheid, een krachtiger band. Ook het samengaan in bepaalde Corpsverenigingen wordt mogelijk (Vrije Studie, Tennisclub, enz.) De vertegenwoordiging der dames alleen blijft mogelijk, gelijk ook thans vereenigingsbesturen hun ledengroep vertegenwoordigen.

Een Corps, dat werkelijk een band tusschen alle ingeschrevenen wil vormen, moet rekening weten te houden met uiteenlopende denkbeelden, maar vanaf het oogenblik dat ook alle studenten de wenschelijkheid van een groote eenheid inzien kan een oplossing in dien zin zeker worden gevonden. Dat overleg met allen hiervoor noodzakelijk is, ligt voor de hand.

Ook over de Corpsfeesten en plechtigheden moge hier nog iets worden gezegd. De inauguratie kan onveranderd blijven voortbestaan, in dien zin natuurlijk dat alle nieuwe leden gelijktijdig plechtig worden geïnaugureerd.

De officieele almanak-uitreiking zou kunnen geschieden daar waar ook de inauguratie plaats heeft, in tegenwoordigheid van alle besturen en leden. Eventueel zou het niet onmogelijk zijn dat op dien dag ook de president van den Senaat de Diës-rede uitspreekt, terwijl dan na afloop de almanak uitgereikt zou kunnen worden, een combinatie dus van diësviering en almanakuitreiking. Dat het laatste niet noodzakelijk is, spreekt wel van zelf. Ook het rondrijden van den almanak kan blijven bestaan, terwijl niets den gewonen leden verhindert redacteurs des avonds op de Societeit te ontvangen, waar dan een bloemkoolspeech kan worden uitgesproken. Geen bezwaar ook bestaat er voor de dames om het uitreiken van den almanak in hun kring te vieren met hen, die hebben bijgedragen tot het beeld, dat de almanak dan geven kan van hun vereeniging. De diës-optocht kan eveneens blijven bestaan voor allen die zulks wenschen. Ook daarbij weer gedeeltelijke feesten naar verkiezing.

De Senaats-overdracht kan openbaar zijn, b.v. in een zaal der Technische Hoogeschool, gelijk zulks bij de inschrijving van candidaat-leden het geval is.

Tegen een Lustrumviering op goeden grondslag bestaat, voor zoover het dit plan betreft, geen bezwaar. Het feestterrein zou voor alle leden toegankelijk gesteld kunnen worden, terwijl om die kern Corpsverenigingen weer voor groepen leden feesten zouden kunnen organiseren. Daarnaast uitvoeringen van andere Corpsverenigingen, die weer voor allen toegankelijk gesteld kunnen worden.

Wanneer men er toe zou overgaan het Corps op deze wijze uit te breiden, kan daarbij tevens worden overwogen of het niet wenschelijk is dat het Corps dan ook de beschikking krijgt over een klein vergaderzaaltje met gelegenheid tot diner of souper, waarbij dan ook de Senaatskamer en het Corpsarchief ondergebracht kunnen worden. Een uitbreiding der Societeit Phoenix boven de bestaande biljartzaal zou wellicht voorloopig zulk een vergaderzaaltje met geheel afzonderlijken toegang kunnen geven, terwijl bediening uit de Societeit toch mogelijk blijft. Behalve dat dit de Societeit reeds dadelijk ten goede zou kunnen komen, kan later een nieuwe uitbreiding tot stand worden gebracht, wellicht met een grooter deel voor het Corps, café-gelegenheid voor hen, die niet te Delft wonen. Voorloopig echter zou die eene zaal bestemd zijn voor Corpsbesturen en Commissiën; voor hen, die om welke reden ook geen lid zijn van de Societeit. Want een behoorlijke gelegenheid om met die leden te vergaderen, sprekers voor studiebelangen te ontvangen enz. bestaat thans niet, terwijl de behoefte hieraan zich zeer wel voor kan doen zonder dagelijkse samenleving op de Societeit.

De plannen, hierboven ontwikkeld, zijn een gevolg van het door den Senaat ingenomen standpunt, dat op een Senaatsvergadering werd vastgelegd in de volgende motie: „Het is wenschelijk dat het Corps zoo wordt hervormd, dat het een band kan vormen, die alle ingeschrevenen aan de T.H. omvat”.

Op een Algemeene Senatenvergadering, waar de afge-

vaardigden van de Senaten der vier bevriende en erkende Corpsen tegenwoordig waren, zijn de beletselen weggenomen, die op de vroegere basis erkenning van het Delftsche Corps onmogelijk zouden maken, indien tot hervorming op den aangegeven grondslag zou worden overgegaan.

Ongetwijfeld is het tijdstip waarop deze plannen aan de leden ter beoordeeling worden voorgelegd in verband met de vele examens niet zoo gunstig als de Senaat zou hebben gewenscht. Waar hij er ondanks dat toch toe overgaat, dit rondschrjven te verzenden is dit eendeels omdat naar zijn oordeel uitstel niet mogelijk is, maar tevens omdat hij overtuigd is dat de grondslag waarop het Corps is gevestigd ten alle tijde de belangstelling der leden heeft.

Op Maandag 11 Juni 1917 des avonds 7 $\frac{1}{2}$ uur zal in de kleine Concertzaal van de Stads Doelen een Corpsvergadering ter bespreking van dit rondschrjven plaats hebben om mogelijk in het algemeen de beginselen vast te leggen, waarop het Corps in de toekomst zal bestaan. Slechts indien een zeer groot gedeelte der leden zich er over uitspreekt zal het mogelijk zijn tot een beslissing te komen. Moge de zoo gewenschte eenheid bij de aanstaande behandeling blijken!

De Senaat van het Delftsche Studentencorps.

W. SIX Jzn., President.

G. HULSHOFF, Secretaris.

M. ELION, Thesaurier.

P. J. G. VAN DIGGELEN, Archivaris-Vice-Pres.

L. L. C. POLIS, Comm.-Vice-Secretaris.

Zijn in bovenstaand stuk de plannen neergelegd, zooals zij door den Senaat zijn ontworpen en zullen worden voorgelegd, thans willen wij er toe overgaan de opmerkingen weer te geven, die naar aanleiding van deze plannen op de corpsvergadering gemaakt zijn.

De president van den Senaat leidde het onderwerp in met de volgende rede:

Wanneer we thans overgaan tot behandeling van de reorganisatie-plannen van den Senaat, die U bij rondschrjven zijn bekend gemaakt, dan wil ik allereerst naar voren brengen de principieele gedachte:

Moet het Corps toegankelijk zijn voor alle ingeschrevenen, moet het zoo zijn ingericht dat ieder er belang bij heeft om lid te worden; moet het dus zijn een organisatie van alle studenten, die voor alle belangen dier studenten opkomt of wil men slechts een zuivere gezelligheidsvereniging die maar een deel der belangen behartigt?

In het kort wil ik U dan nog eens zeggen waarom de Senaat van meening is, dat het Corps voor *alle* belangen behoort op te komen, om op deze wijze een band te kunnen vormen tusschen alle ingeschrevenen.

Wie maar eenigszins op de hoogte is van de geschiedenis van het Corps, zal weten dat ons Corps zijn macht en aanzien voor een groot gedeelte dankt aan de roemvolle jaren 1861 en '62, aan de jaren toen het werkelijk vrijwel alle studenten omvatte, toen het streed voor het hooge recht zijner leden: de vrijheid.

Een machtigen indruk moet het op ons maken wanneer we de geschiedenis uit die periode nagaan, wanneer we lezen door welk een eensgezindheid het Corps toen werd gekenmerkt. De feiten kunnen U reeds bekend zijn. Het vernederende besluit van Januari 1861, dat zonder eenige reden om tien minuten over negen de deuren der academie gesloten zouden worden, verwekte aller verontwaardiging.

Maar toen spoedig daarna een college niet goed was bezet en de directeur op ongepaste wijze de studenten als kwajongens uit de academie verwijderde, begreep men dat een daad moest volgen. Men beriep zich op den Senaat, die onmiddellijk een corpsvergadering belegde, met dit resultaat dat de directeur excuses liet aanbieden en de dwingende bepaling verviel.

In November 1861 trok het Corps opnieuw te velde tegen de maatregelen van de regeering en van den directeur der Academie, maatregelen waarbij men de studenten hunne eenmaal verkregen vrijheden weer trachtte te ontnemen.

Het gevolg van de actie, die door het Corps werd ingeleid, was dat de Academie voor den tijd van twee maanden werd gesloten, naar men mededeelde wegens gepieegd verzet.

De waardige houding van het Corps wekte veler bewondering. Talrijke sympathiebetuigingen ontving de Senaat, zoowel van ouders en voogden der studenten als van de andere Corpsen. Het Amsterdamsche Corps, dat tot dien tijd de erkenning van het Delftsche steeds had geweigerd, deelde

mede dat het er een eer in zou stellen een Corps, dat op een dergelijke wijze was opgetreden, als bevriend te erkennen.

Een gevolg van de algemeene sympathie die zich o. a. ook in couranten-artikels uitte, was dat de regeering een enquête-commissie instelde. In het verslag, dat nu spoedig verscheen, verweet men niet alleen den directeur gemis aan tact, maar bovendien werd aangeraden de Academie te heropenen en het dwangreglement in te trekken. Aldus is geschied. Vanaf dit oogenblik werd de zoo vurig begeerde vrijheid in de studie niet meer aan banden gelegd. Maar van dat oogenblik af was de naam van het Corps vastgelegd, was zijn bestaansrecht bewezen.

Ook op ander gebied heeft het Corps zich steeds van een goede zijde doen kennen. Het wist een eervolle plaats in te nemen en te behouden, zoodat het tegenover de buitenwereld een hoog aanzien verwierf.

In 1899 werd plotseling in de Corpspolitiek een nieuwe richting ingeslagen. Hoofdzakelijk uit een altruïstisch oogpunt ging men er toe over te verklaren, dat behartiging der Studiebelangen voortaan aan alle ingeschrevenen moest worden overgelaten. Langzamerhand was het aantal niet-Corpsleden toegenomen en men zag in dat ook deze recht op studieverteenwoordiging hadden. Zonderling mag het heeten dat de kwestie om ook voor hen een plaats te maken in het Corps zelfs niet ter sprake kwam. Vanaf dien dag had het Corps afstand gedaan van de functie waaraan het zijn roem en glorie had te danken.

Meer en meer werd het zuiver aan gezelligheid gewijd; het teerde voort op oude glans. Het percentage Corpsleden nam echter steeds af. Thans is het reeds tot $\frac{1}{3}$ van het aantal ingeschrevenen gedaald. Het oogenblik is gekomen, dat we ons af moeten vragen, of het Corps zijn ruime plek moet verliezen, of het de groote lijn wil vergeten, waarin het zich altijd heeft voortbewogen, of het afstand wil doen van de plaats, die het nog altijd in kan nemen.

De Senaat, het spreekt van zelf, heeft deze vraag ook aan ouderen voorgelegd. Naast de te Delft studeerende eereleden heeft o. a. de Rector-Magnificus; de Secretaris van Curatoren Oud-president van den Senaat zich over deze theoretische kwestie uitgesproken. Eenstemming was hun oordeel dat het Corps moet vormen een band tusschen alle ingeschrevenen.

Ook de Senaten der bevriende Corpsen verklaarden zich voor zulk een ruim begrepen doel. Naar aanleiding van de besprekingen op de A. S. V., zal ook de Leidsche Senaat voorstellen tot reorganisatie van het Corps doen. Schriftelijk vroeg de Senaat het oordeel over deze kwestie aan den Oud-Rector-Magnificus Prof. Hoogwerff, die zich steeds een groot Corpenthousiast heeft betoond. Als antwoord ontvingen we hedenmiddag het volgende schrjven:*)

Mijne heeren, gaan we thans na wat de gevolgen zijn der beide mogelijkheden. Indien het Corps verklaart dat het niet noodzakelijk is, dat het alle ingeschrevenen omvatten kan, dan wordt een grens getrokken, zij die principieele of financiële bezwaren hebben worden dan uitgesloten. Het Corps kan dan slechts een groepsbelang vertegenwoordigen. Het bestaansrecht van een organisatie naast het Corps zal men dan niet meer kunnen bestrijden. Erkenning van den Bond heeft onvermijdelijk een achteruitgang van het Corps ten gevolge, al was het slechts, omdat de buitenwereld het juiste onderscheid niet zien kan. Maar het gevaar bestaat, dat men buiten het Corps die groote lijn zal weten op te vatten. Het Corps wordt dan voorbij gegaan. Noch aan de T. H., noch door de buitenstaanders zal dan het Corps worden erkend als de vertegenwoordiging der ingeschrevenen.

Indien het Corps te kennen geeft dat het *wel* zijn eerste doel en wezen trouw zal blijven, zal er te Delft één groote corporatie zijn, die alle belangen op waardige wijze zal weten voor te staan. Op welke wijze de oplossing dan wordt gevonden is onafhankelijk van de principieele vraag.

Maar deze moeten wij beantwoorden voor anderen ons die vraag voorleggen: Het Corps moet in de toekomst zien, het moet zelfstandig zijn richting bepalen. Wanneer wellicht reeds spoedig de buitenwereld nog groter druk der tijden ondervinden zal, wanneer de verhoudingen buiten onze maatschappij wellicht steeds meer uit hun verband zullen worden gerukt, dan moet de studentenwereld vereenigd zijn om krachtig alle schokken op te nemen.

Thans, Mijne Heeren, legt de Senaat U de volgende motie voor: „De Corpsvergadering bijeen op Maandag 11 „Juni 1917 in de kleine Concertzaal van Stads Doelen, „spreekt als haar meening uit, dat het wenschelijk is het

*) Hetgeen door den president werd voorgelezen en waarin Z. H. G. zijn instemming met het plan betuigde.

TWEEDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD
van 19 JUNI 1917. No. 27.

„Corps zoo te hervormen, dat het een band vormt, die alle „ingeschrevenen aan de Technische Hoogeschool kan omvatten”.

Het zal U duidelijk zijn dat de Senaat de leiding neer zou moeten leggen, indien mocht blijken dat de leden omtrent den voornaamsten grondslag van het Corps een andere opvatting hebben, dan naar de innigste overtuiging van dezen Senaat voor de toekomst noodzakelijk is.

Voordat ik thans het debat over de principieële kwestie open, wil ik nog een beroep op U allen doen om de debatten uitsluitend daarop te concentreeren, afgescheiden van welke oplossing ook.

Ik hoop dat het ons aller streven zal zijn door het zuiver en eerlijk tegenover elkander stellen der meeningen een beslissing te nemen, die werkelijk het grootste gedeelte der leden bevredigt.

Hierna werd het debat geopend. De eerste debater sprak de volgende bezwaren uit tegen het principieële gedeelte zoowel als tegen enkele details van het voorstel.

Mijne Heeren!

Om te beginnen wil ik hier mijn oordeel zeggen over het feit, dat de senaat in dezen tijd zoo'n belangrijke corpsvergadering bijeenroept. Ik kan het niet anders betitelen dan hoogst ontafvol, en ware ik niet overtuigd van de goede bedoelingen van den senaat, dan zou ik zeker hun daad als gevaarlijk en onverantwoordelijk kwalificeeren.

Waarom? zal ik hier uiteenzetten.

Iedereen, die de gedrukte voorstellen van de senaat heeft gelezen, en zich de eventueele uitvoering der plannen een klein beetje indenkt, voelt dat het hier gaat om het verdere voortbestaan van het corps; worden de voorstellen uitgevoerd, dan voorzie ik, dat over een tiental jaren, het corps te gronde zal gaan.

Daarom mag zulk een belangrijke vergadering, waar men (zooals in de voorstellen staat) in het algemeen de beginselen wil trachten vast te leggen, waarop het corps in de toekomst zal bestaan niet beledigd worden in de examentijd. Hoevele corpsleden, die groote enthousiasten zijn, kunnen nu onmogelijk komen, omdat hen over eenige dagen een examen wacht? En de gemobiseerden, moeten die maar gelooven, dat de niet-dienstplichtigen in hun geest beslissen?

Maar? vraagt men mij misschien, hoe hadden we het dan moeten aanleggen?

Het antwoord is gauw gegeven. De plannen zijn namelijk niet van gisteren of eergisteren. Vóór dat de senaten der erkende corpsen zijn geraadpleegd, hadden de leden (misschien ook de oudleden) de voorstellen moeten kunnen bespreken te samen. Het raadplegen der senaten dient namelijk nergens voor; het is gedaan om die leden gerust te stellen, die bang waren niet meer erkend te zullen worden. Die geruststelling is totaal overbodig. Wanneer de leden van ons corps verandering gaan maken die hoogst noodzakelijk en goed is, dan hebben wij de toestemming van andere corpsen niet noodig. Dan doen wij het toch, al worden we niet meer erkend. Verder is het zeer goed mogelijk, dat bij invoering van de nieuwe voorstellen in ons corps, het Leidsch studentencorps een andere beslissing neemt, dan hun senaat op de senatenvergadering gegeven heeft aan de Delftsche Senatoren.

Er had echter een bespreking in ruime zin plaats moeten vinden in het S. W. Het is onzin om te zeggen dat dan niet-corpsleden het ook lezen. Waarom mag dat niet? Er staan elke week wel meer intieme dingen in het S. W. van vrij wat minder belang. Verder leest iedereen de plannen nu toch. Ze staan in de Delftsche Courant, de Nieuwe Rotterdammer, ja zelfs de Zwolsche Courant staat er vol van.

Het S. W. is altijd het blad geweest, waar onder het hoofd „Delftsch Studentencorps” de menschen konden debatteren over de z.g. corpspolitiek. Zelfs was er een jaar of wat geleden geregeld een redacteur, die alleen daarover schreef. Wanneer we in het S. W. over zulke dingen niet kunnen schrijven, wordt het hoog tijd een corpsblad uit te geven, zooals ook in Leiden geschiedt. Ik geloof echter niet, dat de animo daarvoor hier groot is.

Dit was dus de methode om van gedachten te wisselen, Niet één vergadering in een examentijd vlak voor de vacantie.

De fout van den Senaat is slechts te herstellen, indien direct aangenomen wordt, dat deze vergadering slechts mag

beschouwd worden als een plaats van algemeene gedachtenwisseling, waar in geen geval een bindende motie of besluit genomen kan worden.

En nu zal ik overgaan tot de behandeling der gedrukte voorstellen. Na een korte inleiding wordt een graphische voorstelling gegeven, die door zijn eenzijdigheid een geheel verkeerd beeld geeft.

1°. Reeds jaren voor het jaar 1899 loopen de beide lijnen al regelmatig uiteen.

2°. De bijna 100 ingeschreven damesstudenten worden kalm meegerekend; terwijl er vroeger geen dames studeerden.

3°. Hoe geheel anders zal een graphiek er uit zien die bv. geeft, de verhouding van de studenten wonende in Delft en het aantal corpsleden wonend in die plaats.

Wanneer men in de almanak kijkt naar de adressen der niet-corpsleden, dan mag men blij zijn, daar zoo nu en dan eens een adres in Delft te vinden. Het is of den Haag of Rotterdam.

En nu komen we aan de groote vraag: „Wenscht het Corps alle ingeschreven te omvatten?”

Het antwoord is ja, maar onder voorwaarde.

En die voorwaarde is: *het ondergaan van een groentijd.*

Hoe is het Corps opgericht? De studenten in dien tijd vertoefden onder nagenoeg dezelfde maatschappelijke omstandigheden. Iedereen kende elkaar, en natuurlijk was iedereen corpslid. Toen langzamerhand het aantal niet-corpsleden aanmerkelijk toenam, hebben deze niet vereenigen zich opnieuw in een bond trachten samen te brengen, waarin de afwezigheid van een groentijd het principieele verschil met het corps uitmaakte.

Waar dus de oprichters van het Corps in den beginne getracht hebben alle studeerenden in hun corporatie op te nemen, is het voor de hand liggend, dat ze dat in dezen tijd zonder voorwaarde maar niet zouden willen.

De zaak zou heel anders zijn, wanneer de bond een groentijd had, maar zich had afgescheiden, omdat de contributie, in 't algemeen de financiële verplichtingen voor het corps te hoog waren. Nu echter gaat het om den groentijd; er is niets geen reden om in de verhouding van Corps en Bond ook maar de geringste wijziging te brengen.

De Bond blijft onzen tegenstander omdat hij tegen den groentijd is.

Het is belachelijk, wanneer we praten van éénheid en eensgezindheid in een vereeniging wanneer die eensgezindheid eenvoudig onmogelijk gemaakt wordt, door een principieel verschil. Dan wordt het een éénheid op papier, een eenheid die zich geduldig vast heeft laten leggen in gedrukte statuten, maar die in werkelijkheid de afspiegeling is van de grootste oneensgezindheid en tweedracht die men kan bedenken.

Laten we allen, de Senaat in het bijzonder, toch eens even een beetje practisch, en eens wat meer werkelijk wezen, van geen enkele vereeniging, als van het zoogenaamde corps zullen beide soorten corpsleden lid zijn. Eenheid is er totaal niet; de scheiding is zelf al gemaakt door gewoon lid en bijzonder lid; dat blijven dus „de corpsleden en de knorren”. Het is zelfs zeer waarschijnlijk, dat een bijzonder lid, die vroeger stil nihilist was, wenschte dat hij nooit bijzonder corpslid geworden was!!

Voor mij is aan het Corps onafscheidelijk verbonden een groentijd. Die groentijd mag ten allen tijde herzien worden, gemoderniseerd of hoe men wil. Goede oude mos moet echter gehandhaafd blijven, afschaffen van oude gebruiken en kenteekenen heeft geen zin, als daar niet wat beters voor in de plaats komt.

We kunnen moeite doen, nog meer democratisch te worden, trachten financiële verplichtingen te verlichten; het Corps, kan dus trachten meer ingeschrevenen tot zich te trekken, maar een voorwaarde is ten allen tijde aan het corpslidmaatschap verbonden: een groentijd ondergaan.

De student, die geen groen heeft geloopt, heeft geen recht zich corpslid te noemen.

Verder is er iets dat de Senaat geheel over het hoofd gezien heeft. Een zeer groot deel der ingeschrevenen wenscht niet, heeft er geen behoefte aan, of is er volkomen onverschillig voor, dat men zich met hun studiebelangen bemoeit.

Ik zal dit met bewijzen staven.

De studiebelangen der studeerenden worden hier voor een groot deel behartigd door de vakvereeniging. Wanneer nu het grootste deel der studenten behoefte had aan behartiging hunner studiebelangen, dan moest dat grootste deel ook lid zijn der vakvereeniging. Niets is minder waar.

De Electrotechnische vereeniging had September 1916 60 leden, terwijl er toen voor electrotechnisch ingenieur 184 waren ingeschreven. Een aan de niet-leden gezonden circulaire gaf weinig verbetering. Toen is het bestuur persoonlijk alle teekenzalen op Verwersdijk en Natuurkunde

gebouw gaan afloopen, heeft de menschen omgepraat en telt de vereeniging nu 176 leden. Nu heeft het bestuur zijn doel bereikt, maar iedereen voelt, dat als er niet elk jaar achterheen wordt gezeten, het ledental spoedig weer onder de 50% zal komen. Het blijft met een groot deel trekken, en bijhalen, en anders sluiten zij zich maar gauw weer op met studieboek of dictaat cahier. De rest kan niets schelen.

Nog sterker voorbeeld: De werktuigkundige vakvereniging Leeghwater, die dit jaar zeer veel voor de leden heeft gedaan, veel lezingen, excursies, enz. telt 220 leden. Iedereen denkt wat veel. Als ik U nu zeg dat de jaarlijksche contributie is f 2.50 zonder entrée, exemplaar der wet of wat ook en dat dan op het oogenblik nog 150 werktuigkundige studenten geen lid zijn van die vereeniging dan moet u met toch toegeven, dat het die menschen niets kan schelen wat men voor hen doet. De drang der corpsleden om hun studiebelangen behartigd te zien is over het algemeen gering.

De poging van het Corps op de door de Senaat aangegeven methode om alle ingeschrevenen tot zich te trekken zal dus op niets uitloopen.

Een Corps dat bestaat uit leden die voor een groot deel door den Senaat persoonlijk op de teekenzalen of laboratoria moet worden geworven, is een Corps dat staat of valt met de activiteit van een of andere senator; dat Corps heeft geheel geen vaste basis en is ten ondergang gedoemd!

Is er nu niets aan het tegenwoordige corps te verbeteren? Zou het percentage corpsleden, vergeleken met het totaal aantal der ingeschrevenen niet hooger kunnen worden, zonder een wijziging op papier de toestand beter maakt, dan hij tegenwoordig is?

Welzeker; er is veel te doen, maar het komt dan aan op goeden wil en animo om de zaak te verbeteren. Om te beginnen zou ik de geheel verkeerde toestand weg willen hebben, dat een senator tegelijkertijd bestuurslid van verschillende vereenigingen kan zijn. Hierdoor worden veel verkeerde toestanden in het leven geroepen. De Senaat moet het hoofd zijn, moet staan boven alle besturen, moet niet alleen financieel toezicht uitoefenen over vereenigingen, maar behoort zich tevens rekenschap te geven, of het bestuur van een bepaalde vereeniging werkt om deze vereeniging tot bloei te brengen of in goeden toestand is te houden.

Men kan hierom lachen, of denken het is onzin.

„Iemand die met enthousiasme en ambitie Senator is, kan op een goede manier veel doen, om bestuurderen van vereenigingen wakker te houden”.

Om een voorbeeld te noemen: Wanneer de Senaat gewaakt en opgelet had, gedurende de jaren dat de sportvereniging heeft bestaan, dan was dit niet zoals nu op een groote d ebac e uitgelopen, met een hoofdelijke omslag voor alle corpsleden, waarvan de meesten nooit lid zijn geweest van de sportvereniging.

Een voorbeeld uit den tegenwoordigen tijd, waar mijns inziens de Senaat werkelijk hun best wel eens zouden kunnen doen. De aanstaande winter ziet het er met de verwarmde studentenkamers weer alledroevigst uit. Indien de Senaat hier nu eens de belangen der Corpsleden ging behartigen. Het is onjuist te zeggen: de Senaat is niet de afspiegeling der Delftsche studenten. Ze is het zeker voor de in Delft wonende studenten. De Senaat is gezien bij de burgerij, burgemeester, het curatorium en Senaat der Hoogeschool, enz. Kan er niets bereikt worden, doordat de buitenwereld in de Senaat niet ziet de vertegenwoordiging der studenten, dan zou dit zeker wel veranderen na overleg met den voorzitter der curatoren of den Rector Magnificus, van welke beiden ik weet, dat het groote Corpsenthousiasten zijn.

Mocht nu zoo iets aan den Senaat gelukken, dan kunnen we trotsch op ons Corps zijn. Men zal dit van buiten hooren en denken: „in dat Corps zit toch fut”. Ze kunnen toch ook nog wel wat anders dan fuiven; mijn jongen moet lid worden van dat Corps.

Het zit hem natuurlijk niet in de steenkolenvoorziening. Er is in het tegenwoordige nog veel te doen voor wie wil, maar geen werkzoekingen in theoretische veranderingen, of wanhopige wetswijzigingen verbetering van den tegenwoordigen corpstoestand zal zeker meer leden brengen.

Ik wil er met nadruk op wijzen, dat deze argumenten de meest in het ooglopende zijn. Bij diepere studie en meerdere arbeid zou hier zeker een lange reeks aan toe te voegen zijn. De brochure van den Senaat zit vol met fouten en verkeerde conclusie, waarvan ik er slechts enkele heb aangetoond.

Ik wil eindigen met den grond der zaak kort te memoreeren:

1°. De wijze waarop de Senaat deze werkzaamheden heeft aangevat getuigt van niet al te veel bestuursbeleid en practischen zin.

Het is wenschelijk, dat zoo spoedig mogelijk in de wet artikelen worden vervat, die het veranderen van het Corps op ongunstige tijden onmogelijk maken.

2°. Aan het Delftsch Studentencorps is onafscheidelijk verbonden een groentijd, d.i. een kennismaking op voet van ongelijkheid.

Niet ontgroenden en dames hooren onder geen benaming in dat Corps thuis.

3°. Eris in het Corps voor den Senaat werk te over om verbeteringen aan te brengen. Kan de Senaat dat werk niet vinden, of is hij niet bij machte dat werk uit te voeren, dan is dat geen reden, om al het bestaande maar over hoop te gaan gooien.

4°. Mocht ondanks alle tegenwerping de vergadering de voorstellen van den Senaat ondersteunen, dan mag er pas over minstens zes maanden een nieuwe Corpsvergadering belegd worden, opdat alle oud-Corpsleden van de oprichting af, in kennis kunnen worden gesteld met de nieuwe plannen.

In een motie vast te leggen dat deze vergadering slechts mag worden beschouwd als een plaats van algemeene gedachtenwisseling, waar in geen geval een bindende motie of besluit genomen kan worden.

Aan het slot van deze rede werd bovendien nog iets gezegd over het aftreden van den Senaat bij het niet aannemen van het principieele gedeelte. Dit dreigen met aftreden acht spreker geheel onjuist, daar dit de zuivere stemming over het voorstel zal verhinderen. Door een dergelijk dreigement zullen mogelijk sommigen hun stem aan het voorstel geven alleen om den Senaat te behouden.

Spreker wijst er nogmaals nadrukkelijk op dat indien deze motie wordt aangenomen alle verdere handelingen hiervan moeten uitgaan. De president brengt hier tegen in dat de motie zooals zij is voorgesteld geen bindende kracht heeft. Slechts bij een wetswijziging zou hier van bindende kracht sprake kunnen zijn. Dit werd echter weer bestreden met het argument dat de motie moreel bindend is wat sterker wordt geacht als een door de wet gebonden zijn.

Vervolgens wordt betwijfeld of de vergadering de bevoegdheid heeft, om in een dergelijke kwestie te beslissen. De vergadering wordt geacht niet de weerspiegeling van het Corps te zijn. Er wordt voorgesteld hierover door de vergadering te laten beslissen. Nu ontwikkelt zich een langdurig debat, over de vraag welke der 2 moties de verstrekkende is. De president is van oordeel dat er hier geen sprake van is welke motie het verstrekkend is, daar zij over verschillende onderwerpen handelen. Den Senaat kan niet verhinderd worden haar motie in stemming te brengen. Hiertoe zou wetswijziging noodig zijn, zooals wordt opgemerkt. Zij die zich niet bevoegd achten kunnen blanco stemmen. De president van den Senaat maakt uit welke motie het verstrekkende is. Dit is zoo door de wet geregeld. De vergadering kan zich hierover niet uitspreken.

Hierna wordt gevraagd of het meegaan met de motie zeggen wil, meegaan met het geheele plan? Hierop wordt geantwoord dat, dat niets met elkaar te maken heeft. 't Gaat hier om de principieele kwestie niet om het verdere plan van uitvoering. Hiermee is men het niet eens.

In de motie wordt wel degelijk over het heele plan gesproken. Het woord „alle ingeschrevenen” in de motie voorkomend, drukt zeer zeker een bepaalde richting uit, het einddoel. Hieronder worden ook de dames-studenten gerekend, waardoor er Corpsleden zullen zijn die geen groentijd hebben doorgemaakt.

Er wordt nu voorgesteld „zooveel mogelijk” in de motie in te voeren inplaats van „alle”. De Senaat verklaart zich bereid eerst een motie in stemming te brengen waarin de wenschelijkheid wordt kenbaar gemaakt voor alle mannelijke studenten het lidmaatschap van het Corps mogelijk te maken. Naderhand brengt dan de Senaat de oude motie in stemming.

Terecht wordt opgemerkt dat de Senaat hiermee zijn plan van algemeene studiebehartiging laat vallen, daar de dames hier buiten staan. De Senaat is echter van oordeel dat dit geen bezwaar zal vormen, daar de dames dan bv. lid van de vakvereenigingen zouden kunnen worden zonder Corpslid te zijn.

Hierna voert de Thesaurier van de Senaat 't woord. Hij merkt op, dat het Corps thans staat voor een principieele beslissing, onafhankelijk van de wijze van uitvoering. Men moet eerst weten wat en of men wil hervormen, en dan pas kan de vraag „hoe?” gesteld worden.

Op verzoek van een der aanwezigen beantwoordt de President nu eerst de vragen door den eersten debater gesteld.

De Senaat geeft toe dat de \pm 100 dames-ingeschrevenen in deze graphiek over 't hoofd zijn gezien. Dit is echter op de groote hoeveelheid niet Corpsleden een z o klein aantal dat dit niet veel verandering zal geven. Verder loopen de lijnen voor 1899 wel reeds uiteen, maar de verhouding is dan heel anders.

De Senaat acht verder de groentijd alleen noodig voor

gezelligheid. Voor sociale belangen is slechts noodig een machtige organisatie, waarvan 't bestuur voor allen kan optreden. We kunnen niet volhouden de Bond niet te erkennen, wanneer wij niet mogelijk maken, dat ook zij met principieele bezwaren lid van het Corps kunnen worden.

Verder is gezegd dat er een zelfde scheiding zal ontstaan tusschen de gewone en de buitengewone leden. Deze opmerking is onjuist. Er zal zijn een groote groep waar iedereen lid van is en waarin iedereen gelijk is. Ieder gewoon lid is dus tevens bijzonder corpslid. Hierin wordt echter het gezelligheidscomplex behouden, dat precies zoo blijft als tegenwoordig. Dat niet iedereen lid is van een vakvereeniging is nog geen argument juist door de algemeene belangen te gaan behartigen door het Corps, zal men er ook meer voor gaan voelen. Dat het Corps gezien is bij de burgerij en de buitenwereld is alleen te danken aan zijn geschiedenis, toen het nog voor alle belangen op kon treden. Juist daarom moeten we de middelen die dit bereikt hebben niet overboord zetten.

De Thesaurier wijst er nogmaals op, dat we het niet hebben over de wijze van uitvoering. Het percentage der corpsleden is achteruitgegaan door het afstaan der studie-behartiging. In de laatste 18 jaar is het een zuivere gezelligheidsvereeniging geworden. Moet het Corps nu maar blijven voortgaan op dien weg. Eerst moeten we eens de principieele vraag onder oogen zien. Wat wil het Corps? Wil het allen omvatten, of wil het alleen de belangen behartigen van een kleine groep leden. Daarbij gaat het natuurlijk niet om de nog geen honderd bondsleden maar om de duizend anderen. In het laatste geval stelt het Corps een grens, een grens van stand en van finantieele draagkracht.

De vergadering moet zijn meening zeggen of het die grens wil trekken.

Hiertegen wordt aangevoerd dat men corpslid kan worden zonder er iets voor te doen. Zij die nu corpslid zijn, maar niet meer aan het corpsleven deelnemen, zij hebben er toch een groentijd voor over gehad. Wat de eenheid betreft zal dit toch maar eenheid op papier blijken te zijn.

De President merkt nu weer op, dat het corpslidmaatschap blijkbaar als een groote gunst beschouwd wordt voor niet corpsleden. Er ontstaat hier echter ook een groot voordeel voor het Corps. Dit wordt machtiger en zal instaat blijken tot beter optreden voor sociale belangen. Hiertegen wordt gezegd dat het plan toch geen direct voordeel geeft aan niet corpsleden. Zij moeten meer geld betalen als voor de vakvereeniging en kunnen betrokken worden in finantieele aangelegenheden, zooals de kwestie der sportvereeniging. De President antwoordt hier weer op, dat zij voor de f 2.50 extra behartiging krijgen voor sociale belangen, bovendien lid kunnen worden van corpsvereenigingen. De Bondsleden kunnen hun eigen societeit houden als corpsvereeniging.

De 2e debater is van oordeel dat de studiebelangen goed genoeg behartigd worden. Het corps moet alles kunnen geven buiten de studie. Er wordt voorgesteld dat de 1e debater zijn eigen plannen verder zal uitwerken. Deze antwoordt hierop niet zoo te kunnen ingaan. Verder heeft hij reeds hervormingen genoemd.

Een der aanwezigen meent, dat er wel al eerder hulde kon gebracht zijn aan den Senaat voor zijn initiatief. Indien hij niet beter weet verdenkt hij de eerste tegenstander van den Senaat ervan stemming te willen wekken en wat het vooraf raadplegen van bevoegde personen en bevriende Senaten aangaat, acht hij dit goed gezien, daar de Senaat zoo goed mogelijk gedocumenteerd ter vergadering wil komen. Ook vindt hij het begrijpelijk dat deze de kwesties zoo spoedig mogelijk wenscht te behandelen en daarom niet wachtte tot na de vacantie en dat men nu de gelegenheid

heeft om over deze levensquaestie van het Corps van gedachte te wisselen, beschouwt hij als een zegen. Hij is het eens met het principe alle ingeschrevenen te willen omvatten. Hoe grooter het aantal leden, hoe machtiger de organisatie en met wat geven en nemen zal men ook tegenover de Bond heel wat kunnen bereiken, vooral waar het studenten betreft die misschien in de toekomst hiervan lid hadden willen worden. In het begin was opgemerkt, dat vele studenten zich onverschillig voor studiebelangen betoonden, maar dit zou allicht verbeteren, wanneer men één organisatie had van alle 1800 ingeschrevenen.

Al is hij het dus eens met het bovengenoemde principe, toch lijkt het hem niet gewenscht nu een definitieve beslissing te nemen. Men zou de motie misschien afstemmen en later beschouwd er toch voor zijn. Men moet het opschorten tot November, na eerst verschillende lichamen geraadpleegd en door een debat in het S. W. de kwestie verduidelijkt te hebben.

De Thesaurier acht de vergadering zeker bevoegd, hare meening uit te spreken. Anders komt men nooit verder. Hij zegt, dat er voldoende tijd was sedert het rondsturen van de brochure, dat de Senaat slechts het oordeel over de principieele kwestie vraagt, om de richting aangewezen te zien, waarin zij de plannen zal kunnen uitwerken.

Een der leden is het, wat de bevoegdheid betreft, 't geheel met den vorigen spreker eens; er zijn nu veel verloven gegeven terwijl waarschijnlijk in 't najaar velen zullen worden opgeroepen.

Een der eereleden van de Senaat sluit zich bij het vorige aan. Hij wil nog opmerken, dat het plan van den Senaat geweest is zóó te hervormen, dat geen der groepen iets van hun principes behoeft op te offeren, de groentijd blijft immers bestaan. Waarom dan bezwaar gemaakt tegen de voorgestelde motie, ook wat het de dames-studenten betreft.

't Is zeker aan twijfel onderhevig dat de studiebelangen bij deze toestand goede behartiging kunnen vinden, al was het slechts, omdat de C.-C. geen direkt contact met de leden der vakvereeniging heeft. Dat de Senaat een mogelijk aftreden vooruit te kennen gaf, verdedigt spreker; de Senaat is overtuigd van het op den duur ten gronde gaan van het Corps, zonder dergelijke hervormingen, en wil hiervoor geen verantwoordelijkheid dragen.

Door twee aanwezigen wordt op de volgende motie aangedrongen: „de vergadering spreekt als haar meening uit, dat het wenschelijk is, dat het Corps wordt hervormd.”

De President is bereid de motie in stemming te brengen ondanks haar nietszeggendheid omtrent de richting van de te nemen hervormingen. Wordt zij aangenomen, dan zal over de motie van den Senaat gestemd worden.

Nog eens wordt een poging gedaan de vergadering als onbevoegd te doen beschouwen, wat de laatste motie aangaat, evenwel zonder uitwerking.

De eerste motie wordt hierna aangenomen met 3 stemmen tegen.

Na een kwartier pauze deelt de president aan de vergadering (die van ± 230 tot 168 aanwezigen geslonken is) mede, dat de Senaat besloten heeft haar te beschouwen als een gelegenheid om het oordeel van een deel der Corpsleden te vernemen, dus niet als uiting van het geheele Corps. Om de richting te weten, waarin de plannen voorloopig toch nog uitgewerkt kunnen worden, zal hij over de oorspronkelijke motie wel laten stemmen. Bij eventueel afstemmen zal de Senaat niet aftreden, de kwestie van bevoegdheid al of niet is dus van de baan.

De stemming geeft 100 st. voor, 52 tegen, 5 blanco en 1 ongeldig.

Verbeteringen of nieuwe plannen wil de Senaat graag voor de komende groentijd ontvangen.

Hiermede was deze vergadering beëindigd.

ADVERTENTIEN.

TE HUUR:

2 Zitkamers met 2 kleinere Slaapkamers
en 1 groote Zit-Slaapkamer met balcon.

Adres POORTLANDLAAN 27, Delft.

OUDE DELFT 120. - DELFT.

Uitzending van Diners.

Jachtschotels - Nassi-Goreng.

Aanbevelend,

Oude Delft 120 :: Chr. F. RÜTER.

DELFTSCH

Limonade-Siropen

Sinaasappel- of Oranje-Limonade

85 cts. per flesch; 6 flesschen franco zending.

NIEUWE LANGENDIJK 50.

Aanbevelend, **W. DE HOOGH.**

VERSCHENEN:

MODERNE HOLLANDSCHE INTERIEURS

Verzameling van afbeeldingen van in Nederland ontworpen en vervaardigde meubelen en interieurs van den tegenwoordigen tijd.

AFLEVERING 3: 'T BINNENHUIS

Met tekst van L. SIMONS en een artikel „De Moderne Schilderij in het moderne interieur, door PIET VAN WIJNGAERDT. Deze aflevering bevat 41 afbeeldingen van interieurs en meubelen naar ontwerpen van Dr. H. P. BERLAGE en JACQ. V. D. BOSCH.

Prijs f 3,50.

Vroeger verscheen aflevering 1: „RICHARD REENS”.

aflevering 2: „ONDER DEN ST. MAARTEN”.

Technische Boekhandel en Drukkerij J. Waltman Jr. - Delft.

Technische Boekhandel en Drukkerij J. WALTMAN Jr.,

Binnenwatersloot 33—35, Delft.

Prijsvermindering van eenige boeken door
water beschadigd. ∴ Zeer geschikt als Reislectuur.